

թէ լոյսը պատուհանին խողած թուղթերը կը ճեղքուցնէ՝ արդեօք . ու բերանարաց յօրան-
ջումով ուսերուն եւ աչքերուն վրայ նստող
ջուրը փակցնելէ ետքը՝ նորէն գլուխն իր առ-
ջեւ կը ծռէ, հեղ մըն ալ միտքը առջի տեսիլքին
ձգելով՝ հողին սիրելիներու յիշատակին վրայ
կը կախէ . եւ այդ երազները մերթ կը ցնցեն
դէնքը . ինչու որ դերեզմանի կապանքներուն
տակ մտեւելերու հետ հոգեխօսութիւնն է որ
կ'ուսնենայ, մշուշապատ ցնորքի մէջէն մունջ
խօսակցութիւն մը, հոգիի կարօտայից հայե-
ցողութիւնը դէպ ի անխրական ձեւերը, դէպ ի
ստուեքային մարմինները :

Ժամերը կը սահին ու զարթոււմ առաջին
նշանները կը լսուին . օրօրոցի անհանգիստ կամ
մօր ծիծը կարօտող երեխաներու սուր . բնդ-
հատ լացը եւ ժամուն կոխակին վանցիւնները
որոնք նոր օրուան հանդիսաւոր բացումը կը
յայտնեն, Մանիւր կանգ կ'առնէ, պտաւը իր
երեսները խաչակնքելով դէպ ի եկեղեցին կը
շտկուի, փողոցին մթու թեման մէջէն, հոն իր
օրհասականի ազօթքն բնելու, բաց բազուկ-
հերով խնդրելու ուշացած Մահը՝ որ իր դըռ-
նակն ալ ծծծէ, մարէ այն ճրագը որուն իւզը
հատեր ու ա'լ չպիտի լեցուի, եւ որ կը պըլ-
պըլայ բայց լոյս չիտար :

Եւ առտումը, իր ջայրին առջեւ, գուցէ
բամպակի թելը գեռափին մէջ, սկսող քու-
լան չլմնողցած՝ գլուխը ճախարակին դէմ
հար ու փեսի ողջագուրանքով պսակուած, դան
զտնեն ուրիշներ, ամենքն ալ օտար, որովհե-
տեւ իր թիւը հատած պիտի բլլայ, թէեւ
ջայրինը կիսաւարտ :

ՀՐԱԶ

Ա Ն Զ Ա Ր

—

ԹՈՅՆԻ ԵԱՅԻ

— 0 —

(ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ ՊՈԽԵՆԿԻՆ)

Չոր, ամառի անապատում,
Յաւերժ կիզող արեւի տակ
Անշարն, ասեւ, ահեղ պահնորդ,
Կանգնած է լուռ ու մէն մենակ :

Անապատի ծարաւ կուրծքն է
Լի դայրութիւն նորան բուսցրել .

Ե՛ւ աստերի կանաչն անկեանք,
Ե՛ւ արմատը թոյնով լեցրել :

Թոյն է ծորում չոր կեպեղից,
Հաչլում սօթից միջօրէին .
Եւ սառչելով, թանձր, փայլուն
Ոչժի փոխվում երեկոյին :

Մահու ծառին չեն մօտենում
Ո՛չ մի գազան, ո՛չ մի թռչուն .
Լոկ մըրերին է հետը չըփվում
Եւ վարակուած թըռչում հեռուն :

Եւ թէ ամպն է անձրեւ ցողում,
Թափառելով ծառի գրէխին .
Անձրեւն իսկոյն թոյն է կըտում,
Ու աստերից թափվում գետին :

Բայց տես մի օր մարդը մարդուն
Իշխանական խիստ հայեացքով
Ղըրկեց թոյնոտ այն ծառի մօտ,
Որ թոյն բերի նա իւր ձեռքով :

Եւ նա անխօս՝ ճամբայ ընկաւ .
Հընազանդած խիստ հայեացքին .
Եւ յետ դարձաւ երկրորդ օրը
Առաւօտեան—թոյնը ձեռքին :

Բերաւ նա թոյն—խէժ մահաբեր,
Եւ ոտն՝ չորցած տերեւներով .
Նորա ճակտից մահու քրքրոյնք
Թափվում էր սառն կաթիլներով :

Բերա՛ւ . . . դողա՛ց . . . եւ թուլացած՝
Երեսն ի վայր փռուեց գետին .
Չո՛ւե՛ք՝ ցըշուպու, անոյժ բստրուկն
Իւր զօրաւոր անյաղթ պետին :

Իսկ պետն հրգօր՝ բերած թոյնով
Իւր հընազանդ գէնքը սրբեց .
Եւ այդ գէնքով մահ սրբութեւով,
Շատ աշխարհներ առաւ, տիրեց .
(Թարգմ. ռուս.) Ա. ՄԱՍՆՈՐԵԱՆ

